

ни, и азъ съ собственитѣ си рѣцѣ го хвърлихъ въ рѣката. Кълня се съ твойтъ санъ, съ твоята свѣтлостъ, че говоря правдата, и за доказателство полагамъ прѣдъ твоитѣ стѣпи знаковетѣ на неговото въѣводство, дадени нему отъ комитета.

Той тури на пода прѣдъ пашата златната медаль и писмата, а самъ се прострѣ на земята, лижаше съ языка и цѣлуваше съ устата си праха изъ-подъ неговитѣ крака.

— Стани, человекѣ, и говори истината както до сега. Знаешъ ли всичкитѣ които бѣхъ въ четата изъ мойтъ санджакъ?

— Зная.

— Плѣнника прѣчете всичкитѣ убити, а послѣ захвана да казва имената и прѣкоритѣ на такива люде, които никога въ българската земя не сж живѣли и въ България не сж били. Думитѣ се лѣяха у него като рѣка, безъ спрание и запъвание, а писаритѣ бързаха да ги записватъ като стенографи.

Великий паша се усмихваше.

— Съргѣшилъ, но человекъ добръ, нищо не скрива, всичко казва.

Него дълго и за всичко го распитуваха; той все разказваше.

Послѣ пристѣпиха къмъ распита на другитѣ плѣнни; тия упорно мълчаха, безъ да се глѣда на блѣсканията на заптиитѣ, нито на заплашванията и псувнитѣ на пашата; само нѣкои отъ тѣхъ произнесоха: не зная.

Великий паша ги прѣчете, помисли и рече:

— Тия седемнадесетъ тутакси да се обѣсятъ по всичкитѣ улици на Свищовъ, а този, който говореше истината, да се доведе въ Русчукъ. Джаферъ-ага ще го вземе съ себе си. Като се обърна къмъ плѣнниятъ, пашата попита:

— Познавашъ ли ти русчукскитѣ чорбаджии?

— Познавамъ свѣтлий паша!

— Ще видимъ. Може би ще ти испрося почитание; само говори истината.

Никой не продума нито дума, макаръ тамъ и да